

Jij bent van mij

Alex Lake bij Boekerij:

*Slechte moeder
Zeven dagen
Laatste vlucht
Net was ze er nog
Jij bent van mij*

ALEX LAKE

JIJ BENT VAN MIJ

JE WEET HET ALLEEN NOG NIET

Vertaald door Percy Balemans

ISBN 978-90-492-1235-3

ISBN 978-90-492-1512-5 (audio)

ISBN 978-94-023-3010-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *You Are Mine*

Vertaling: Percy Balemans

Productie Nederlandstalige editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Omslagontwerp: Sean Garrehy/HarperCollinsPublishers Ltd 2026

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka/Trevillion Images

© 2025 by Alex Lake

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk
niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

PROLOOG

DRIE MAANDEN EERDER: ZOMER

‘Wow. Dit ding is echt scherp.’ Ryan keek over zijn schouder in een poging Mary’s blik te vangen. ‘Kom eens kijken.’

Hij stond bij de gootsteen in het keukentje van haar zomerhuisje aan het meer, een rustiek optrekje aan een van de vele afgelegen meren in Maine. Het huisje was al generaties lang in het bezit van haar familie, maar zij was de enige die het nog gebruikte. Haar ouders woonden in een verzorgingstehuis en haar zus was naar de westkust verhuisd.

Ryan hield het mes omhoog. ‘Echt. Dit is fantastisch. Kijk.’

Mary aarzelde. Ze was verdiept in een goed boek en wilde zich er eigenlijk niet uit losrukken. Het huisje was tegenwoordig de enige plek waar ze nog las, vooral omdat er geen wifi was en het mobiele netwerk meestal nauwelijks werkte, dus ze werd niet voortdurend lastiggevallen door berichtjes op haar telefoon. Bovendien wilde ze eigenlijk niets meer horen over het mes dat haar echtgenoot zichzelf gisteren cadeau had gedaan.

‘Japans staal,’ had hij gezegd in de messenwinkel in Freeport. ‘Zo’n mes heb ik altijd al willen hebben.’

‘Koop het dan,’ had ze gezegd. ‘Je kookt tenslotte veel.’

‘Het is duur.’

‘Dat geeft toch niets. Je zult het vaak gebruiken.’

Dat ze zich niet wilde losrukken uit haar boek was niet zozeer omdat ze niet geïnteresseerd was in Ryan of wat hij te zeggen had. Het was meer omdat Ryan over veel dingen enthousiast was en dit was zijn zoveelste hobby. In de zes jaar dat ze hem kende, en de vijf jaar dat ze met hem getrouwd was, had hij zich achtereenvolgens gestort op tropische planten, een aquarium, een muntenverzameling,

eindeloze podcasts en boeken over de Eerste Wereldoorlog, meubel-restauratie en het verzamelen van kapotte horloges die hij wilde repareren. Totdat hij er genoeg van had. En ze vermoedde dat dit binnenkort ook voor het mes gold.

Hij glimlachte naar haar.

‘Moet je zien.’

Het was duidelijk dat ze er niet onderuit kwam. Ze legde haar boek met de pagina’s naar beneden op het bekraste tafelblad van donker hout, liep naar hem toe en legde haar hoofd op zijn schouder. Hij pakte een tomaat uit een groen kartonnen doosje en legde hem op de snijplank.

Maar voordat hij de snijkunsten van zijn mes kon demonstreren, klonk het geluid van een auto, gevolgd door het geknars van kiezels en takjes onder wielen.

‘Dat zullen Otis en Sally zijn,’ zei Mary.

Otis en Sally, haar kinderen uit haar eerste, niet bepaald geslaagde huwelijk, waren niet met haar en Ryan meegekomen. Otis, inmiddels zestien, had net zijn rijbewijs en hoewel hij nog niet met zijn vrienden op stap kon (Mary was de wetgevers eeuwig dankbaar voor de nieuwe regel dat tieners de eerste negen maanden geen leeftijd-genoten als passagier mochten meenemen), mocht hij wel familieleden meenemen.

In dit geval zijn veertienjarige zus Sally. En dus hadden ze gevraagd of ze samen hierheen mochten komen in de vijftien jaar oude Golf die zij onlangs voor haar zoon had gekocht. Mary had gearzeld; vanaf Barrow, het kleine stadje aan de Midcoast waar ze woonden, was het negentig minuten rijden over smalle, afgelegen wegen. En het mobiele netwerk was er slecht, dus als er iets zou gebeuren, konden ze haar niet bellen.

‘Er gebeurt niets, mam,’ had Otis gezegd. ‘En het zijn geen moeilijke wegen. Er rijdt daar niemand. Ik ben al naar Portland gereden. Dat is veel moeilijker.’

‘Ik weet het niet. Het is een flink eind rijden.’

‘Dan blijven wij hier. Ga jij maar met Ryan,’ had Sally gezegd.

Dat ging zeker niet gebeuren, hoewel het niet lang meer zou duren voordat zij en Ryan hier alleen zouden overblijven. Het werd steeds moeilijker om haar kinderen een nachtje bij hun vrienden onder te brengen. Ze waren er deze keer alleen mee akkoord gegaan omdat het nog vroeg in het seizoen was en het dus nog relatief nieuw was.

‘Wat vind jij, Ryan?’

Ryan had zijn schouders opgehaald. ‘Hij heeft zijn rijbewijs, dus hij kan rijden. Hij zal het ooit moeten doen.’

‘Yes, Ryan!’ had Otis gezegd. ‘Dat bedoel ik dus!’

En nu waren ze veilig aangekomen. Mary slaakte stilletjes een zucht van opluchting. Dit hoorde nu eenmaal bij het ouderschap: dat je je voortdurend zorgen maakte over je kinderen, hoe oud ze ook waren, afgewisseld met korte momenten van rust als je kroost zich binnen je gezichtsveld bevond.

De autodeuren sloegen dicht en ze verschenen om de hoek van het huisje. Otis, die verstandig was (in elk geval voor een zestienjarige) had een tas in zijn handen. Sally, die verstandig zijn totaal niet belangrijk vond, had niets in haar handen.

‘Hoe was de rit?’ vroeg Mary.

‘Prima.’ Otis zette zijn tas neer. ‘Makkelijk.’

Ryan knikte naar Sally. ‘Jij had geen zin om te sjouwen?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze.

‘Geen bagage. Of zit je tandenborstel in je zak?’

‘Mijn tas staat in de auto.’ Ze keek naar Otis. ‘Die heb jij er toch in gezet?’

‘Ik weet al waar dit heen gaat,’ mompelde Ryan tegen Mary, net voordat Otis zijn hoofd schudde.

‘Nee, waarom zou ik?’

Sally’s mond vormde een ‘O’ en haar ogen werden groot als schoeltjes.

‘O. Mijn. God.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik zei het nog tegen je.’

‘Ik heb je niet gehoord. En het is jouw tas.’

Sally perste haar lippen op elkaar en staarde Mary aan. 'Je moet me naar huis brengen. Ik blijf hier niet zonder mijn spullen.'

'Je hebt niet veel nodig,' zei Mary. 'We zijn hier maar één nacht.'

'Dus je gaat me niet naar huis brengen?'

'Het is drie uur rijden heen en terug.'

'Nou en?'

'Nou en? Het is drie uur rijden heen en terug.' Mary probeerde de frons op het gezicht van haar dochter weg te krijgen met een glimlach. 'Dat is een behoorlijk eind rijden.'

'Dit. Is. On-ge-lofe-lijk.' Sally schudde haar hoofd. 'Ik wíst dat dit zou gebeuren.'

Ze stampte de deur uit, in de richting van het meer.

'Ik ga wel met haar praten,' zei Otis. 'We hebben hier kleren en andere spullen. Ze redt zich wel.'

'Dank je,' zei Mary.

Ze keek hoe Otis achter zijn zus aan jogde en wendde zich tot Ryan. 'Dat begint lekker.'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het zijn tieners. Als het dit niet was, dan was het wel wat anders geweest.' Hij hield het mes omhoog. 'Nu weer even terug naar belangrijke zaken. Wil je het zien?'

Niet echt, maar ze wilde hem ook niet teleurstellen.

'Ja,' zei ze.

'Met een gewoon mes, zelfs een scherp mes, moet je druk uitoefenen om de tomaat te snijden,' zei hij. 'Maar dit mes is zo scherp dat het gewicht van het mes zelf voldoende is.'

Hij plaatste de scherpe kant van het lemmet op het zachte vel van de tomaat. Het vel rimpelde even, waarna het meegaf en het mes soepel door het vlees van de tomaat gleed.

'Zie je?' zei hij. 'Dat is wat je noemt een scherp mes.'

DRIE MAANDEN EERDER, ERGENS ANDERS

De vrouw komt uit het kleedhokje met haar natte haar in een paardenstaart gebonden. Ze heeft haar opgerolde handdoek onder haar arm geklemd en aan haar vingers bungelt een paar sneakers. In de andere hand heeft ze haar autosleutels en een telefoon. Terwijl ze richting de uitgang van de sportschool loopt, gaat haar telefoon. Ze werpt er een blik op en stopt dan even om een berichtje te tikken.

Je slaat haar gade vanaf je stoel aan een tafeltje in de hoek. Je hebt je pet zo laag mogelijk over je ogen getrokken.

Je hebt haar eindelijk gevonden.

Het was niet bepaald gemakkelijk.

Dat is ook niet zo vreemd. Het was niet de bedoeling dat het gemakkelijk zou zijn. Ze had uitgebreide, gedetailleerde voorzorgsmaatregelen genomen om het zo moeilijk mogelijk te maken.

Maar nu is ze hier. Recht voor je. In levenden lijve.

Ze is niet veranderd. Niet echt. Ja, ze is ouder en haar haar zit anders en het heeft een andere kleur. Misschien hebben haar ogen ook een andere kleur, maar dat is moeilijk te zien vanaf hier.

Terwijl ze haar berichtje nog aan het tikken is, voegt zich een man bij haar. Je gaat ervan uit dat hij dezelfde les heeft gevolgd. In zijn open sporttas is een handdoek te zien. Hij draagt, net als zij, geen trouwring. Hij glimlacht en zegt iets tegen haar. Hij staat te dicht bij haar. Ze zet een stapje achteruit. Hij buigt zich naar haar toe, weer te dicht bij haar.

Je verstijft. Je schouders zijn nu helemaal gespannen. Je vond het nooit prettig als andere mensen met haar praatten. Dat gaf je altijd

al een ongemakkelijk gevoel. Je weet wat ze willen en je weet dat ze nooit hun zin mogen krijgen.

Ze is bezet. Ze is van jóú.

Ze antwoordt, draait zich half om, sluit zich voor hem af. De man lacht en loopt weg.

Volgende week, zegt hij. Ik zie je volgende week.

Ze knikt en loopt naar de uitgang. Je wilt je pet afzetten en haar naam roepen, haar glimlach zien als ze ziet wie het is.

Ze zou heel blij zijn, daar twijfel je niet aan. Maar het kan niet. Het is onmogelijk.

Nog niet.

Er moeten nog veel dingen veranderen voordat je dat kunt doen.

Maar dat komt nog wel. Uiteindelijk komt het wel. En jij kunt geduldig zijn. Dat heb je bewezen.

Maar nu heb je informatie nodig. Een adres. Háár adres. Je trekt de pet nog iets verder over je ogen, sluit het boek waar je zogenaamd in zat te lezen en loopt de sportschool uit. Je houdt voldoende afstand, zodat je niet opvalt.

DEEL EEN

ACHTERVOLGD

Ze wist nu zeker dat hij haar volgde.

Toen Mary hem voor het eerst zag, stond hij voor een winkeltje dat vinyl verkocht en toen ze langs hem liep, ving hij haar blik en had hij haar aangestaard. Zijn hoofd bewoog licht terwijl hij haar van top tot teen opnam.

Ze had zich snel omgedraaid en was verder gelopen.

En toen kwam hij achter haar aan.

Hij volgde haar spoor (zo voelde het tenminste, alsof ze een dier was dat werd achtervolgd) over de hele hoofdstraat. Ze bleef doorlopen. Ze huiverde en ze merkte dat ze kippenvel kreeg. Wat was hij aan het doen? Werd hij hier opgewonden van? Genoot hij van de macht die het hem gaf? Of misschien stelde het allemaal niets voor en zat het gewoon tussen haar oren.

Nee, dit was doelbewust. Dat wist ze, dankzij jaren ervaring met dit soort gezeik.

Ze voelde een mengeling van ongemak, afkeer en woede. Wie dacht hij wel dat hij was? Ze wilde zich omdraaien en naar hem schreeuwen en vervolgens haar knie tegen zijn ballen rammen en op zijn stomme gezicht stampen zodra hij op de grond lag.

Maar dat zou ze niet doen. In plaats daarvan zou ze zonder reden de straat oversteken, of een winkel binnengaan of langzamer gaan lopen zodat hij haar voorbijliep.

Ze koos voor de laatste optie en ze vertraagde, zodat hij haar kon inhalen.

Hij vertraagde ook.

Voor het eerst voelde ze haar ongemak, afkeer en woede omslaan in iets anders. In iets wat meer op angst leek. Niet dat ze zich onvei-

lig voelde, niet net na lunchtijd op een zomerse dag in het stadje Barrow in Maine.

Als je ergens veilig was, dan was het hier wel.

Als. Je was nooit helemaal veilig, niet echt. Er zijn overal dolle schutters en wanhopige verslaafden en andere types met kwade bedoelingen. En was dit niet hoe het altijd misging? Met een of andere engerd die je volgt, tot je alleen en dus kwetsbaar bent?

Het deed haar denken aan die keer in Portland vijftien jaar geleden (dat wist ze nog omdat haar zoon Otis een baby was en in zijn autostoeltje zat), toen een zwarte sedan, een Mercedes of BMW of ander duur merk, naast haar kwam staan bij een verkeerslicht en de man achter het stuur zijn raampje naar beneden draaide en gebaarde dat zij hetzelfde moest doen.

Ze was zo stom om ook haar raampje naar beneden te draaien, ze dacht dat hij de weg wilde vragen, maar hij had met een smerige, verlekkerde grijns zijn lippen gelikt en zijn wenkbrauwen opgetrokken.

Je bent heel mooi, had hij gezegd. Een hele sexy meid.

Ze was zo geschokt dat ze niet wist wat ze moest zeggen. Het enige wat ze kon verzinnen was haar raampje dichtdraaien en wachten tot het groen werd.

Zodra het verkeerslicht versprong, trok ze op, maar de auto volgde haar. Hij bleef dicht genoeg achter haar zodat ze kon zien dat de man naar haar gebaarde om langzamer te rijden, terwijl hij lachte en met zijn lichten knipperde.

Ze was bijna volledig in paniek geweest. Ze tastte naar haar telefoon en het lukte haar eindelijk om Eddie, haar toenmalige echtgenoot en Otis' vader, te bellen.

'Ik word gevolgd,' had ze, struikelend over haar woorden gezegd. 'Een man, achter me.'

'Wat? Hoe bedoel je? Waar ben je?' had hij geantwoord.

'Op de 295, ik rij Portland uit. Een man in een auto. Hij probeerde me aan te spreken bij een verkeerslicht en nu volgt hij me,' had ze geantwoord.

'Jézus,' had Eddie gezegd. 'Rij richting Falmouth. Het tankstation

bij McDonald's. Ik ben op kantoor dus ik kan daar eerder zijn dan jij. En bel de politie. Doe het nu en geef me zijn kenteken. Neem een foto en zorg dat hij ziet dat je dat doet.'

Tegen de tijd dat ze het gesprek beëindigde, reed hij naast haar. Ze pakte haar telefoon, schoof haar vingers over het scherm, zich ervan bewust dat ze dit niet tijdens het rijden moest doen, en hield de telefoon omhoog om een foto te nemen.

De man haalde zijn schouders op, schudde zijn hoofd en gaf gas.

Nu deed deze man hier op straat, midden op de dag, precies hetzelfde.

Ze had het er helemaal mee gehad. Ze draaide zich abrupt om en keek hem recht in de ogen. Hij was ongeveer midden dertig, zeker tien jaar jonger dan zij, en droeg een lichtblauw overhemd en een chino tot net boven zijn blote enkels, een fashionstatement waarvan ze het sterke vermoeden had dat het de tand des tijds niet zou doorstaan.

Hij keek betrappt weg, maar staarde haar toen voorzichtig weer aan. Hij grijnsde, sperde zijn ogen iets verder open en keek haar vragend aan. En toen hij de blik in haar ogen zag, verstijfde hij.

Even vroeg ze zich af wat hij zou gaan doen, maar toen versnelde hij. Hij keek haar even aan terwijl hij haar inhaalde, met een glimlachje op zijn lippen.

Mary haalde diep adem en probeerde haar bonzende hart te kalmeren. Ze was boos op de man maar ook op zichzelf. Waarom had ze niets gezegd? Waarom had ze hem niet op zijn gedrag aangesproken? Hij zou het gewoon weer doen, weer een vrouw verlekkerd aankijken en haar dag verpesten, haar het gevoel geven dat ze kwetsbaar, zwak en onbeschermd was.

Het was gemakkelijker om niets te zeggen. Daarom. Je wist nooit hoe iemand zou reageren. Maar ze wilde dat ze iets had gezegd. Dat ze de moed en de kordaatheid had gehad om zich om te draaien, hem in de ogen te kijken en kalm en rationeel, of desnoods niet zo kalm, uit te leggen dat zijn gedrag onacceptabel was en dat het vrouwen een ongemaakt gevoel gaf en bang maakte, zelfs als hij vond dat

hij alleen maar even heel onschuldig keek zonder bijbedoelingen.

Op haar werk had ze de reputatie dat ze niet over zich liet lopen. Door niemand. Ze was senior partner in een klein advocatenkantoor. Daar had ze het gevoel dat ze alles onder controle had en alles aankon. Maar hier, op straat, kon ze deze man niet aanspreken op zijn gedrag.

Ze keek hem na terwijl hij van haar wegliep. Bij het kruispunt van Maine Street en Spring Street keek hij naar links en naar rechts. Net toen hij wilde oversteken, hield hij in en keek hij weer naar links.

Hij had iets gezien.

Mary volgde zijn blik. Hij staaarde naar een jonge vrouw.

Met een verlekkerde blik.

Jezus. Hij ging gewoon door.

De vrouw was misschien halverwege de twintig en haar lange donkere haar was modieus geknipt. Ze stond voor een lantaarnpaal en las de foldertjes die erop waren geplakt.

De man bekeek haar van top tot teen en liet zijn blik over haar hele lichaam glijden. Mary deed een stap in zijn richting en kuchte luid. Hij draaide zich vliegensvlug om en zag haar. Hij bloosde (mooi, hij heeft door dat hij is betrapt) en stak haastig het kruispunt over.

Het was maar een kleine overwinning. Het stelde niets voor. Maar Mary glimlachte. Kleine overwinningen tellen ook.

De jonge vrouw had niets gemerkt. Ze ging helemaal op in wat ze aan het lezen was. Dat was vreemd, want metalen lantaarnpalen aan een straat in een klein stadje boden normaal gesproken geen interessant leesvoer. Meestal waren het flyers van bands of briefjes over weggelopen honden, maar dit was blijkbaar een stuk interessanter.

Mary keek op haar horloge. Ze had een afspraak met een cliënt op haar kantoor twee straten hiervandaan, maar ze had nog een halfuur. Ze kon nog even koffie gaan halen en wat kalmeren.

Net toen ze zich wilde omdraaien, slaakte de jonge vrouw een gesmoorde kreet. Het was een vreemd geluid, ergens tussen schok en angst. Mary keek op. Was de man teruggekomen?

Er was niemand. De vrouw was alleen. Ze staaarde met halfopen

mond naar een briefje op de lantaarnpaal. Ze keek nerveus naar links en naar rechts. Ze zocht duidelijk iets op straat of in de nabijgelegen gebouwen, deed toen een stap naar achteren, weg van de lantaarnpaal, en keek weer om zich heen, dit keer langzamer.

Ze boog voorover naar de lantaarnpaal om het briefje nog eens te lezen, deinsde terug en schudde haar hoofd. Mary deed een stap in haar richting om te vragen of alles in orde was, maar de jonge vrouw reikte naar achteren, zette haar capuchon op en trok deze zo laag mogelijk over haar ogen. Ze begon te lopen, rende bijna, in Mary's richting, terwijl ze naar de grond bleef kijken.

Toen ze voorbijliep, keek ze op. Mary zag de blik in haar ogen. Mary schrok, ontsteld door wat ze zag.

De uitdrukking op het gezicht van de vrouw was meer dan alleen maar geschokt. Haar gezicht was verstijfd van angst.

ZE KEEK OMHOOG

Mary wist niet of ze iemand ooit zo bang had gezien. De vrouw haastte zich langs haar. Mary realiseerde zich dat ze, vreemd genoeg, niet om zich heen keek. Ze keek omhóóg.

Ze keek naar de hoogste ramen van de gebouwen aan weerskanten van de straat. Maar waarom? Wat zou daar zijn?

Mary draaide zich om naar de lantaarnpaal. Ze wilde het weten. Er hingen verschillende posters op, maar precies op de plek waar de vrouw naar had staan kijken was een schoon, splinternieuw briefje geplakt. Dat moest het zijn.

Wat was het? Een foto? Misschien een weerzinwekkende, walgelijke foto op zo'n flyer tegen abortus of dierproeven. Nee, zo iets riep afschuw op, geen angst.

En zeker geen angst voor ramen op de hoge verdiepingen.

Het was een interessant raadsel. Mary liep iets dichterbij de lantaarnpaal toe en zag meteen dat het geen foto was, alleen tekst. Het was gewoon een briefje. Tekst op een papiertje dat op een lantaarnpaal was geplakt. Hoe erg kon dat nou helemaal zijn?

Mary liep naar de lantaarnpaal. Het was een vel van ongeveer A5-formaat dat aan weerskanten met een stukje zwarte isolatietape op de lantaarnpaal was geplakt. Ze haalde haar leesbril uit haar tas. Na haar vijfenveertigste waren haar ogen achteruitgegaan en kon ze niets meer lezen zonder bril. Dat was niet het enige wat achteruit was gegaan. Zo was ze altijd dol geweest op hardlopen, het liefst op de paden rond Barrow die via vredige bossen en langs pittoreske boerderijtjes helemaal tot aan de stranden van Casco Bay liepen. Ze vond het heerlijk om zich helemaal te verliezen in dat gevoel om gewoon de ene voet voor de andere te zetten. Het

was een soort meditatie. Met de nadruk op wás. Tegenwoordig werd ze steeds ruw herinnerd aan de realiteit door pijn in een knie of enkel of, erger nog, de angst dat haar rug maar één misstap verwijderd was van een martelende kramp. Dat was geen onredelijke angst: het was al eens gebeurd. Ze had in het bos op de grond gelegen en had alleen nog maar op en neer kunnen rollen. Gelukkig had ze haar telefoon bij zich gehad en had ze Ryan kunnen bellen om haar te komen helpen.

Ze zette haar bril op en aarzelde even. Wilde ze echt kijken? Wat het ook was, het ging haar eigenlijk niets aan. Ze zag het gezicht van de vrouw weer voor zich, herinnerde zich haar angst. Wat die angst ook had veroorzaakt, dat kon ze er nu niet bij hebben.

Het was oké, het waren maar woorden. Ze kon het snel lezen en dan weglopen. Dat kon toch verder geen kwaad?

Ze staarde naar het briefje en begon te lezen. De tekst was geprint in een ongebruikelijk, erg gestileerd cursief lettertype. Er stond:

Als je dit leest, hou ik je in de gaten.

Je maakt nu deel uit van mijn verzameling.

Jullie zijn met velen, maar binnenkort zal ik een van jullie kiezen.

Dan ben je van mij en zal je leven nooit meer hetzelfde zijn.

Denk niet dat dit een grap is: je leven is veranderd.

Het duurde even voordat de woorden tot haar doordrongen. Mary fronste en het gevoel dat ze in de gaten werd gehouden, bezorgde haar koude rillingen tussen haar schouderbladen.

Ze keek om zich heen en vervolgde, instinctief (net als die vrouw, dacht ze), omhoog. Waarvandaan zou iemand haar in de gaten kunnen houden?

Er waren een heleboel mogelijkheden. Ramen, daken, bomen.

Zo iemand kan overal zijn, dacht ze. *Wie is het? Misschien een sluipschutter die me in het vizier heeft.*

Ze schudde haar hoofd. Om haar heen waren mensen druk met hun eigen bezigheden. Dit was Barrow, een stadje in Maine. Hier

zaten geen moordenaars verborgen in de boomtoppen. Een belachelijk idee.

Het was een grap, een stomme streek om mensen bang te maken. Nou, zij was niet bang.

Ze hoefde zich nergens zorgen over te maken. Echt niet.

HAAR CLIËNT, MACK STAPLETON

Zodra Mary op haar kantoor aankwam, bande ze het briefje uit haar gedachten. Ze concentreerde zich op haar afspraak vanmiddag met een gewaardeerde, trouwe cliënt. Toen ze door de hoofdingang naar binnen liep, zag ze vanuit de receptie dat hij al in haar kantoor zat.

Ze kreeg een dossier aangereikt door Nathan, een net afgestudeerde jurist met lovende referenties die echter iets te verstrooid leek om een goede advocaat te worden. Als hij geen manier zou kunnen vinden om zich beter te concentreren op zijn taken, hoe saai die soms ook waren, zou dit een probleem worden voor haar.

‘Dank je,’ mompelde ze en liep haar kantoor binnen. Ze haalde haar aantekeningen tevoorschijn. Ze waren met de hand geschreven op geel gelinieerd papier. Volgens Norman, een senior partner die inmiddels parttime met pensioen was, werd dit papier gebruikt om de aantekeningen te laten opvallen tussen alle andere papieren. Mary wist niet of dit klopte, maar tegenwoordig maakte het niets meer uit. De meeste informatie over een zaak was digitaal; zij was een van de weinigen die nog met de hand aantekeningen maakte en in papieren dossiers bewaarde.

Haar cliënt, Mack Stapleton, zat aan de overkant van de tafel. Hij had een groot bouwbedrijf opgebouwd dat actief was in heel New England en in de twee decennia dat hij cliënt was bij het advocatenkantoor, had ze veel werk voor hem gedaan. Hij had het bedrijf opgericht met een vriend van de middelbare school, Tony Gardiner, die met pensioen was gegaan en zijn aandeel aan Mack wilde verkopen. Dit bleek een probleem omdat Tony onlangs was gescheiden, waardoor de helft van zijn aandeel toebehoorde aan zijn ex-vrouw,

Marla, die het niet eens was met de prijs. Ze was ervan overtuigd dat die prijs kunstmatig laag werd gehouden in een poging haar op te lichten. Dat was belachelijk. Daar stonden strenge straffen op en Mary zou nooit toestaan dat haar cliënt zo'n risico liep, maar zo verlopen scheidingen nu eenmaal. Partijen wantrouwen elkaar, vertrouwen bestaat niet meer. Mensen scheiden tenslotte niet omdat ze hun partner zo leuk vinden.

Aan het uiteinde van de tafel, onzichtbaar vanuit de receptie, zat Ben Cox, een junior partner van haar kantoor. Hij was direct na zijn afstuderen bij het kantoor komen werken, een jaar voor de pandemie. Hij was een paar maanden geleden benoemd tot partner. Hij was erg succesvol: scherp, agressief en hij kon uitstekend omgaan met cliënten. Hij was ook erg ambitieus en hij had duidelijk gemaakt dat hij zou vertrekken als ze hem het partnerschap niet zouden aanbieden dat hij vond dat hij verdiende. Mary vond dat hij er nog niet klaar voor was, maar de andere vier partners, die allemaal ouder waren dan zij, hadden vóór gestemd. De stemming was geheim, maar Mary was er vrij zeker van dat Ben erachter was gekomen dat zij tegen had gestemd en ze was er ook vrij zeker van dat hij haar dat kwalijk nam.

Ze had hem hier niet verwacht. Ze had wel een paar aspecten van de zaak met hem besproken (hij was gespecialiseerd in belastingwetgeving), maar er was geen reden voor hem om bij de vergadering aanwezig te zijn.

‘Mack,’ zei ze. ‘Het is goed om je te zien. Dit is Ben Cox.’

‘We hebben elkaar al ontmoet,’ zei Ben. ‘We kennen elkaar.’

Ze hadden elkaar al ontmoet? Wanneer? Net pas of al eerder? Zijn toon suggereerde het laatste.

Mary knikte. ‘Goed, Mack,’ zei ze. ‘Dit is de huidige situatie: Donna, een van mijn medewerkers, je hebt haar de vorige keer ontmoet, heeft de taxatie doorgenomen en is met een paar opties gekomen. Ik...’

‘Ik heb alles bekeken,’ onderbrak Ben haar. ‘En dan met name de taxatie.’

Mary schrok van de onderbreking. Voordat ze kon antwoorden, zei Mack:

‘En? Klopt die?’

‘Ja,’ antwoordde Ben. ‘Welke methode je ook gebruikt, verdisconteerde kasstroom, winstmultiples, omzetmultiples, de taxatie die we voor je bedrijf hebben berekend is correct.’

Mary had het gevoel dat ze duidelijk moest maken dat Ben deze berekeningen niet zelf had gemaakt. Ten eerste omdat hij jurist was en geen financieel adviseur, en ten tweede omdat Donna al dit werk had verzet, niet hij. Toch kon ze zich niet aan de indruk onttrekken dat hij het wilde doen voorkomen alsof het zijn verdienste was.

‘Nadat Donna de oorspronkelijke taxatie had gedaan,’ zei ze, ‘hebben we deze door een onafhankelijke partij laten beoordelen. En zoals Ben zegt, zijn we ervan overtuigd dat het klopt. Dan blijven de andere contractvoorwaarden over.’

‘Die heb ik vergeleken met andere deals die we in het verleden hebben gesloten,’ zei Ben snel. ‘En ze komen daarmee overeen. Dus ik denk niet dat we irreële eisen stellen.’

‘Als de prijs klopt en verder alles normaal is, wat is dan Marla’s probleem?’ zei Mack. ‘Wat wil ze? Heeft ze dat gezegd?’

Dat had Marla inderdaad gezegd en het was geen goed nieuws.

‘Ze wil een hogere prijs,’ zei Mary. ‘Ze beweert dat de taxatie tien miljoen te laag is. Dus je zou nog eens vijf miljoen aan Tony moeten betalen. Dat is volgens mij te veel.’

Mack lachte. ‘Daar kan ze naar fluiten. Wil ze deze hele deal onderuithalen?’

‘Dat is mogelijk,’ zei Mary. ‘Maar er zijn niet veel mogelijkheden. Ik heb de opties op een rijtje gezet.’

‘Hier heb ik ze,’ zei Ben. Hij gaf hun allebei een stapeltje papieren met het briefhoofd van het kantoor erboven. Mary had hem niet gevraagd om dit te doen. Ze had hem ook niet gevraagd om de vergadering van haar over te nemen.

‘De eerste optie is onderhandelen,’ zei hij. ‘Je zou je aanbod kunnen verhogen, maar met minder dan vijf miljoen. Bijvoorbeeld met twee.’